

1997ko urtarrilak 15

Galdu arte liburuari esker, arrakasta zer den jakiten ari naiz. Hirugarren edizioa abian da dagoeneko, eta leku askotatik heldu zaizkit goraipamenak. Jakina, nire arrakasta ez da oso handia, ezin konpara liteke beste idazle eta artista batzuenarekin, ezta hurrik eman ere. Baina aski handia da hala ere arrakastak –beste gauza batzuekin batera, lotsa adibidez– porrot egiteko gogo ikaragarria pizten didala egiaztatzeko. Ez dakit guztietan ederrena den, baina arrakastak badu abantaila zinez estimagarri bat, porrot baterako ematen duen eskubidea. Ez dago apaltasunik nire anbizio falta horren oinarrian, beldurra baizik. (Ikus 1987-VI-29: “Ez dago apaltasunik. Beldurra da.”)

1997ko otsailak 11

Ez dago eleberri eder batek ezin argi lezakeen misteriorik, ezin zuri lezakeen jokabide ulergaitzik, ezin arrazoi lezakeen gertaera absurdurik.

1997ko otsailak 14

Gauaren meategiari mineral eder puskek kentzen saiatzea da parranda egitea, noiz burni noiz zilar, alferrik gehienetan. Errepara iezaiezue meatzari abaildu horien bisaia beltzei goiz txintaren tenorean.

1997ko otsailak 15

Maite ditut itsu eta herren izateko gogoia izaten dudan une horiek, neure burua zaborrontzi handi batean murgiltzen filma nazaten nahi izaten dudan une horiek, urdailean tiroa noiz emango didaten irrikitan izaten naizen une horiek, makurtu, besoak sabel aurrean tolestu eta lurrera atsedean eta atsegin mugagabez erortzeko, amaren sabel barruko izakiaren epeltasun amniotiko apalaren bila. Bete-beteko uneak, gizateria osoari eta unibertsoari mugarik eta urrikirik gabe emanak barnebiltze intimoan. Otoitz egitea erabateko suntsitze eta ezerezte kosmikoa da, eta nork bere ikuspegi estetiko eta plastiko berezia ematen dio.

1997ko otsailaren 28a

Gero eta gutxiago sinesten dut ezer. Gogoetaren ibilbide malkartsuan gora egiten saiatu arren, gero eta urrunago sentitzen naiz iritziaren gailurretik.

1997ko uztailak 12

Ezbeharrean zorian

Ezerk ezin ditu egunak hautsi eta desitxuratu nahigabeak bezala. Horixe diogu maite nahigabeari. Harekin heldu ohi da guregana negarrik mingotsenetan ustekabeen harrapatzen gaituen poz ilun eta narea.

1997ko abuztuak 12

Poetak ez dira bereziki sentiberak. Guztiz topiko faltsua da hori. Bereziki sentiberak direnak ez dira sentimenduekin horrelako jolasetan hasteko gauza. Maiz askotan poetek benetan barruan sentimendurik badutela egiaztatzeko idazten dute, beren buruei arimatzat kartoi puska bat ez dutela sinetsarazteko. Hurkoen aldean guztiz hotz eta lehorrak direla jabetzen hasi eta izutu egiten dira, eta izu horrek bultzatzen ditu poesia idaztera, horixe dute akuilu nagusi, beren poemagintzaren zinezko sentimendurik funtsezkoena. Horretaz zerbait badakidalako diot.

1997ko abuztuak 31

Bertso degeneration

Neil Young izan zen bertsoan hasten lehena, purua piztearekin bat. Ez da oso bertsolari iaioa Neil, baina oso gustukoa du altxatu eta eskuak patrikan dituela kantuan aritzea, jator plantak eginez, tripa pixkat ere atera zaio-eta. Lou Reedek erantzun zion, txukun, serio. Baina, hori bai, ezin behiala bizitzaren alderdi basatian barrena egindako harako bidaia hura aipatu gabe etsi. Egin bazuen egin zuen, bueltaxka ditxosozkoa, arraioa! Janis Joplinek ederki asmatu zuen bertso giroa Louk utzitako putzu ilunetik ateratzen. Huts egitean egindako irribarreak izan ziren haren ekarririk estimagarriena, teknika aldetik Lourengandik oso urrun baitago neskatoa. Leonard Cohenek bertso bakarra kantatu zuen gero, Janisi maitasunez eskainia, *Bertso of a ladies' man*.

Jim Morrison, Pete Townshend, Howard Devoto, Patti Smith, Ray Davies eta beste askoren ondoren –Bob Dylan falta zen, Aita Santuaren aurreko emanaldia prestatzen ari–, Jimi Hendrix, Nick Cave eta Tom Waitsek itxi zuten saioa, ofiziotan, goizaldeko ordu txikietan. Ez zen nolana hiru kotea, baina nik Hendrixekin flipatu nuen gehienbat. Non arraio ikasi ote du ijito horrek bertsoan? Aurretik sortua ez balitz, Hendrixek asmatuko zukeen bertso larritza, baina beste era bateko bertso larritza, zoroagoa, kaotikoagoa, basagoa...

Malenkonia pittin bat sentitu nuen lagunek alde egin eta harrikoa egiten hasi nintzenean. Anariren diskoa jarri nuen eta rockero zahar haiek guztiek erabilitako plater eta mahai tresnak garbitzea ariketa lasaigarri bihurtu zitzaidan. Oherakoan pentsatu nuen ez nukeela Anari bertsoan entzun nahi.